Ч. 99 Четвер 6 (18) мая 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Мирова конференция. — Неудалий замах на болгарского князя. — Журналіст Стід у царя. — Филипинці мирять ся з Американцями.)

Загально говорять, що надходить вже хвиля, в котрій ситуация у внутрішній політиці нашої держави буде мусіла змінити ся. Які то суть ознаки, котрі би вказували на ту вже надходячу зміну, годі знати і трудно їх добачити, хиба що може були би то ті жаданя, які мають ухвалити німецкі мужі довіря, а на основі котрих можна би може завести якісь дальші переговори. О тім однакож можна сумнівати ся. Наради підкомітету німецких мужів довіря будуть вести ся нині дальше а також будуть відбувати ся засіданя клюбів лівиці.

В Будапешті суть того погляду, що в часі Зелених сьвят будуть відбувати ся дальші переговори угодові. Президент міністрів Сель виїзджає до Відня на торжество відкритя памятника Архікн. Альбрехта і при сій нагоді будуть вести ся дальші переговори.

Розійшла ся чутка, що конференция мирова в Газі має бути відрочена, а то для того, що російскій делеґат Стааль, котрий має бути предсідателем конференциї, чоловік 80-літний, занедужав і недуга сама по собі легка може стати ся грізною. Доси однакож чутка та не потвердила ся. — Виїзд папского нунция Тарнассі'го з Гаґи має бути виразом того, що папу не запрошено до участи в конференциї. Інавґурацийне засіданє відбуде ся, як звістно, дня 18 с. м.

Виходяча в Петербурзі ґазета „Россія“ подала вість з Константинополя, після котрої перед кількома днями був замах на кн. Фердинанда болгарского. Замах той мав виконати якийсь проводир ліґи македоньскої, але єму не удало ся. Той Македонець мав ділати в імени ліґи македоньскої, котра обурена тим, що Болгария не робить нічого для Македониї; він постарав ся о авдиенцию у князя і підчас авдиенциї кинув ся з ножем на него, але прибігла служба і єго роззброїла та арештувала. Вість та потребує ще потвердженя.

Майже вся праса европейска подає розмову анґлійского журналіста Стіда (Stead) з царем, хоч поправді она зовсім не цікава, ані нічим не характеристична хиба може тим, що росийска цензура не виспа ще лиш понад одного царя. Стід розповідає, що цар приняв єго дуже сердечно і довго розмавляв з ним та дякував за то, що він розвинув єго ідею далеко ширше, як то цар первістно сам наміряв. Цар має велику надію на конференцию в Гаї і єсть певний того, що она принесе плоди. Стід жалував ся цареви, що єго найбільше миролюбиву ґазету не пускає цензура до Росиї. Цар мав на то сказати: Того я не знав, то не може бути“. На то Стід: А таки так єсть; от н. пр. ґр. Муравєв і богато инших не дістали ані одного примірника. — Що Ви кажете? — відзвав ся цар і розсьміяв ся — а я мимо того дістав один примірник.

Ґен. Отіс доносить з Манілї, що Аґінальдо прислав до него дня 14 с. м. посланників, через котрих висказав бажане, щоби єму було вільно вислати комісию для переговорів з комісиєю Сполучених Держав в справі условий мира. Видано позволене, щоби та комісия могла свобідно перейти через американьску лінію.

Новинки.

Львів дня 17-го мая 1899.

— **Марко Мегеденюк**, гуцул з Річки, повіта косівского, котрого вироби в дереві чудували всіх побіч Шкрибляківских з Яворова на вистава краєвій і котрий їздив з пок. кардиналом Сембратовичем на ювілей папский до Риму і там вручив сьв. Отцю власноручно скриночку, прегарно орнаментовану пацьорочками, — виконав пречудний хрест з сливового дерева і прикрасив рускими взорами уложеними з дрібоньких пацьорків. Хрест сей був у Львові минувшого року через три місяці на виставі в базарі краєвім, де сотки людий подивляли єго і висказували єв незвичайно добре о артистичнім виконаню і о оригінальних помислах прикрашуваня неписьменного гуцула. Удало ся донести до того, що хрест той приняв Цісар в рік ювілейний в дарунку від Марка Мегеденюка. Оногди-ж прислала цісарска кабінетова канцелярия в дарунку для Мегеденюка від Цісаря 35 новісінькиx дукатів, котрі передвчера вислано Мегеденюкови на руки староства в Косові. Фотоґрафічна знимка того хреста появить ся небавом в монографії Гуцульщини, яку проф. Шухевич прилагодив до друку.

---

8)

В БОРІ.

(З польского — Адольфа Диґасиньского.)

(Дальше).

Нараз з віконця висунув ся довгий запалений льонт з моху, чи шмати, облитої живицею; кнот розгорів і упав між громаду товплячих ся зьвірів, вчепив ся карку вовка, попарив его болючо і викликав дійстний пожар в густих кудлах зимового кожуха; вовк цілий був в полуміни, а від него запалювало ся волосє сусідів.... Живиця розливала ся, горіючи і завдаючи зьвірятм тяжкі муки. Скажений вовк, мучений огнем, розпихав всїх товаришів, гриз їх, вививав ся з товпи, упав на сніг і качав ся та жалібно скавулїв. З середини дуба випадали нові такі розпалені сьвічки, випадали також кульки з живиці, наповнені порохом стрільничим, бо пукали, розприскуючи довкола запалену живицю. В громаді вовків настали тепер страшні непорядки, зьвірята кидали ся в болю на всї сторони, нападали на других вовків, гризли їх і калїчили. Таких попарених поривали знов инші вовки, розтягали і заїдали. Взірцева до тепер згідність замінила ся в кроваву домашну борбу. Найліпша та політика, котра доводить до того, що ворог сам себе побиває.

А однако завзяті вовки довго не відступали зпід дуба, число їх росло безпастанно, нові громади прибували з глубини лїсів. Нападали на дуба повтаряно з таким самим, як не з більшим завзятєм. Моху, обдертого зубами, облупленої кори, кусників дерева, вириваного клеваками — було всюди повно.

З віконця в дубі гукнуло ще кілька вистрілів, від котрих погибли нові жертви; випадали нові кноти і нові кулї, що пукали немов ґранати, котрих кусники ранили і парили, особливо коли діставали ся в очи або розтворені писки.

Вкінци утомлені борбою, покалїчені, попарені вовки відступили від приступу; але видко постановили вести облогу в инший спосіб, бо засїли тепер здалека довкола дуба і розпочали знов проймаючо вити на тім поли борби.

Але не всї ті живичні кноти і пукаючі кулї падали на вовчі кудли; богато їх упало на землю, засіяну тріснами сухої дубової кори; ріжні відломки вибухаючих бомб прилипили ся низше і висше до дуба, де вовки вже не діставали зубами і не обдерли кори. Від того почали тлїти тріски під дубом і мох на дубі. У воздусї чути було дим; повіяв вітер і роздував огонь. На дубі появили ся червоні огники, сягаючі до вершка; їх язики скоро посували ся по дереві, лучили ся з иншими, дійшли до грубших конарів, розлили ся по них, бухнули і обхопили дуба довкола. Полумінь дійшла до дупля, що вело до середини дуба, обгорнула єї, займила ся вязанка моху, що становила затичку отвору, мов стріха дубової хати; та вязанка мусїла бути дуже суха, бо відразу бухнула з неї полумінь, і она упала до середини на грубо вистелену мохом землю і поміж стіни.... Сотки искор розсипало ся по дубовій хаті, а кожда искра була причиною пожару. В середині дубового пня зробив ся якийсь напрасний рух, чути було як дер ся у гору чоловік і скавулїв пес. Нагле страшно гукнуло, аж тріснув і затряс ся цілий дуб. Море огня бухнуло верхом і віконцем; напуджені вовки перестали вити і чим скорше поутікали в корчі. Видко господар дубової хати мав значний припас пороху.

Відтак всьо утихло, лише старий дуб висилав від себе під хмари стовп синявого диму, немов старий архієрей приносячий божкови лїса жертву.

І знов упали нові сніги, що засипали поле битви.

По тих то всїх подіях, записаних кровію в книзі землї, звідки ми їх вичитали, одна громада вовків не могучи видко в лїсї найти собі поживи, вбігла ночию до Орлової Волї, а та нечувана зухвалість викликала остаточно велику облаву.

XI.

Облава.

Богато людий іде дорогою в лїс; численні санки сунуть по Трптві, а з санок виглядають блискучі рушниці; візники з усеї сили бють руками о тіло, аби розіграти ся на морозі; коні порскають, пара бухає з них клубами. Господарі і паробки повдівали кожухи, а на кожухи ще бурі сїраки, на руки надїли кожухові рукавиці. Саночками запряженими одним конем гнав до лїса Зазуля, а за єго плечима

— При львівскій церкві Преображеньскій (коло „Народного Дому“) поступають роботи скоро наперед і церков ся безусловно сего року буде віддана до публичного ужитку. Зверхні роботи вже покінчені, за церквою від давної площі „Каструм“ заведено красний огородець і обсаджено смереками, котрі додають дуже красного виду величавій будові. Входові і всї бічні двері вже давно заложено; они зелїзні, мальовані на брунатно а окрашені золотистими орнаментами. В середині церкви уставлено вже штайнґутовий поміст, а підніже до головного престола уложено з чорного мармору. Головний престол уже мурують мулярі, а кілька лавок, гарної різьбарско-столярскої роботи, уставлено в церкви. Храмовий образ, твір артиста-маляря п. Копистиньского, рівно-ж уже готовий, а віддано его тепер до оправи в рами одному різьбареви.

— Великий фестин в Перемишли в получеию з фантовою льотериєю на річ Бурси ім. св. О. Николая відбуде ся в Перемишли дня 4-го червня по полудни на Замковій горі. То оповіщене най буде рівночасно і запрошенєм для всїх місцевих і замісцевих Русинів, котрі роздумавши в своїм патріотичнім серцю красну цїль фестину, як і добірну его програму, чей в вічевім числї прибудуть на той день до Перемишля, або звинять свою неприсутність осібним переказом (можна і фантом) під адресою: Бурса св. О. Николая в Перемишли.

— Самоубийство. В понеділок вечером до готелю Лязаруса у Львові прийшов молодий чоловік і наймив комнату ч. 8. Відтак вислав служачим лист на почту, а сам замкнув ся і не виходив. Ві второк рано до того самого готелю прийшов, певне візваний листом руский священик і питав о свого сина. З опису здогадувано ся, що есть ним той молодець, котрий ще не виходив з комнати. Запукано до дверий, а коли нїхто не відзивав ся, виважено їх. Очам прибувших представив ся страшний вид. На шнурку звисаючім від гака в стели, висїв молодий чоловік. Смерть завдав собі в той спосіб, що заложив сильку на шию, сїв на кріслї, а відтак крісло відтрутив від себе. Називав ся Василь В., мав 18 літ і був сином руского священика з Долинян. Причиною самоубийства мала бути невилїчима недуга.

— Землетрясенє навістило ві второк Далматию і знищило богато домів по селах і містах. Дві особи тяжко ранені, шість лекше. По полудни дало ся чути другий раз землетрясене. В цїлій Далматиї великий переполох.

— Замах на поїзд. З Реки доносять: Оногдашної ночи хотїв якийсь невислїджений доси злочинець довершити замаху на зелїзничий поїзд між стациями Скрод і Дельниця. Той замах міг мати страшні наслїдки. Шини були вирвані на просторі 30 метрів. На щасте машиніст товарового поїзду, від'їзджаючого з Реки, добачив, що шини зірвані і ще вчас удалось ему вдержати поїзд. Кілька мінут пізнїйше над'їхав поїзд з Будапешту, котрий також мусїв задержати ся так довго, доки не уложено на ново шин. З Дельниць прибула жандармерия і увязнила одного підозріного о злочин зелїзничого будника. Для викритя виновників, котрих мало бути 15, зарядили власти відповідні средства.

— Холодна кров Американця. М. Паркер Масон, горожанин з Чікаґо, провадив цїле свое житє всї свої інтереси взірцево. Завдяки тому доробив ся великого майна. Перед кількома тиждями занедужав троха. Коли побачив, що мимо всяких ліків не приходить до здоровля, порозумів, що надійшла хвиля, коли треба буде розстати ся з житєм. Паркер Масон не бояв ся смерти та дожидав еї цїлком спокійно. Одно лише гризло его, чи спадковці будуть в спромозї зробити ему відповідні похорони. Рішив ся не спускати ся на нїкого в сїм взглядї, лише справити собі самому похорони. В сїй цїли прикликав пастора, діріґента хору та похоронного підприємця. У пастора замовив собі похоронну бесїду, порозумів ся з діріґентом хору о вибір похоронних пісний, а з похоронним підприємцем о домовину, караван, сьвітло та декорацию катафальку. Слїдуючого дня відбула ся в домі Паркера Масона ґенеральна проба похоронного обряду: пастор виголосив надгробну бесїду, а Масон поправив деякі єї звороти; відтак поробив ріжні замітки діріґентови що-до відтїний сьпіву, а вкінци поробив деякі застереженя що-до проектів похоронного підприємця, котрий представив ему картини декораций катафальку. Паркер відітхнув лекше по сїй тяжкій працї, заплатив винагороду пасторови, діріґентови та підприємцеви, відвернув ся до стїни і умер, лишивши по собі память чоловіка, що вів всї свої інтереси в найбільшім порядку.

— Пригода одної депутациї. Перед кількома днями приїхала до Пешту на авдиенцию до угорского міністра скарбу депутация з провинциї, зложена з дрібних купцїв під проводом молодого адвоката з тої місцевости. Вечер перед авдиенцию уряджено в гостинници ґенеральну пробу депутациї, де молодий адвокат виголосив сьвітло свою бесїду. Другої днини пішла цїла депутация до палати міністерства, а там впущено єї зараз до головної салї для авдиенций. Тут застали они „міністра“, що сидїв при столї. Адвокат виголосив свою бесїду, в якій апелював кілька разів до почутя справедливости екселенциї і побачив, що его слова роблять враженє. Він не зважав на те, що екселенция нервово порушає ся в кріслї та хоче перебити мову — піднесеним голосом говорив дальше. Коли вже скінчив, відзиває ся екселенция: „Поважані панове! Ваші жалоби зворушили мене сильно, але даруйте! Я не можу вам на жаль помочи. Екселенция є в сусїдній комнатї. а я жду так само авдиенциї, як і ви“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 мая. Архікн. Фердинанд, полковник третого полку тирольских стрільцїв, іменований комаидантом того полку.

Будапешт 17 мая. Є. Вел. Цїсар виїзджає нинї по полудни до Бруку.

Претория 17 мая. В Йоганесбурзї настало велике занепокоєнє внаслїдок арештованя 7 осіб, котрі мали бути анґлїйскими официрами. Ходить чутка, що при арештованих найдено компромітуючі папери. Сподївають ся дальших арештовань.

Софія 17 мая. Чутка о замаху на кн. Фердинанда есть безосновна. Так доносить „Аґенция болгарска“.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

В Молодькові, почта Надвірна потреба дяка, річ свою основно розуміючого, з добрим голосом, безженного; платня 50 зр. і хата. Село числить 1000 душ.

П. Д. в Стар. Лисци: 1) На зизоватість есть рада: Маленька і зовсїм не небезпечна операция. Зизоватість, бачите, має свою причину в тім, що один з тих мязів (мушкулів), котрі порушають оком, або скорчить ся, або в невідповідним місци приросте. Операцию однакож найлїпше робити в молоденьким віцї (в 6 або 7 роцї). — 2) Друге питанє занадто обширне, як щоби на него всесторонно можна відповісти; длятого скажемо лиш коротко: Щоби не псувати очий, треба вистерігати ся: диму (отже і куреня), пороху, яскравого сьвітла, читаня в сумерку, читаня лїжмя або читаня підчас їзди возом і на зелїзници у ваґонї. При роботї, читаню і писаню повинно бути добре і з відповідної сторони осьвітлене. О скілько можна, треба зважати на то, щоби не розгрівати занадто очий а відтак з розігрітими не виходити нагло на студінь і не промивати очий студеною водою. Також не добре зараз по спаню мити ся студеною водою. Що до зубів, то

присїв Бриська обернувши голову в сторону лїса. Пес споглядав дико, здавало ся що думав о будучих боях, в котрих мав за хвилю взяти участь, може причував свої геройскі події.

На дорозї було гамірно, розмавляли о инших цїкавих річах. Однако коли цїлий той табор прибув вже до лїса, Зазуля вискочив з санок і тихим голосом та руками давав до пізнаня, що треба бути тихо. Стрілець поділив громаду на відділи, відділам визначив провідників, порозумів ся із стрільцями, Бриська взяв на ланцух і посадив в санках коло своїх ніг. Скоро всьо було уложене, де, як і коли мае розпочати ся облава, пустив ся Зазуля на об'їздку лїса; вскорі щез на якихсь тайних стежках, а цїлий табор пустив ся в бір в глубокім мовчаню.

Заки ще ловці вийшли були з Орлової Волї, коли їх громада від вчасного рана збільшала ся, була перед коршмою страшна глота; вистрілювано старі набої, а закладано нові; острено топори, довгі мисливскі ножі, вязано пси, приладжувано їду і напиток. Тодї серед зібраних появила ся Марциха.

— Війна — крикнула, перебігаючи поміж людий. — Війна! Приїде Стасьо. Чекайте він гнеть приїде!

Зібрані селяни сьміяли ся з неї.

— Може ось Марциха піде з нами на війну? — питав добродушно один з них.

— Такої то хиба і вовк не вчепивсь би — сказав хтось инший з товпи, а всї голосно почали сьміяти ся з мнимого дотепу.

— Ой люди, не така она була колись! — обізвав ся поважний господар, котрого товариші називали Мартином. — То була панна не аби яка... Лише що єї знищила божевільність та й нужда.

— Таж я знав єї небіжчика вітця — відозвав ся з боку сивий, але дуже ще кріпкий старушок. — То був добрий пан і кождому любив вигодити. На него прийшло нещастє і всьо пропало.

— Він мабуть був посесором у Струмилові а старі люди кажуть, що не хотїв нїяк увільнити хлопів з панщини... Може то й тому покарав его Господь на дитинї — сказав ще инший селянин.

— Чи він хотїв чи не хотїв, не ваш розум о тім говорити — перебив живо старушок. — Що варто ваше балаканє?... Я лиш тілько повідаю, що він був із Струмилова, буде вже тому сила лїт і приїздив кождої недїлї до церкви з своєю дочкою, отсею божевільною жінкою.

— А так, бо Струмилів належить до нашої парохиї — замітив котрийсь.

— І через що она зійшла з розуму? — питали цїкаві.

— Як не мала зійти з розуму, коли там у них зле було.... Отець збіднїв, забрали ему цїлий маєток і Бог знає, що з ним стало ся.... Кара Божа в тім була — говорив старушок.

— Атже казали, що любила ся з братом нашого дїдича і мали побрати ся, лише він десь щез, пропав без вісти — сказав Мартин.

— Ага, той пан Станислав Стройо.... От, забув на смерть, як називає ся — говорив один з селян.

— Таж називає ся Стройомирский — сказав Мартин.

— Кажете, що той пан Станислав пропав? — питала старушка.

— Хто то може знати чи пропав, чи нї.

— Як не пропав то би був тут — говорив Мартин. — А як би був, то той наш старий не хотїв би тілько землї; половину мусїв би віддати рідному братови.

— Ага віддав би! З чортом поділить ся тим, що він кому віддасть, скупар, лише дусить гріш — воркотїв старушок.

— Е, тамтой мав бути щедрий, що до рани его приложити... Кажуть, що оба дуже не любили ся — сказав знов Мартин.

— Війна!... Війна!... викрикувала Марциха перебігаючи поміж селян.

В тім надійшов Зазуля і почав пояснити, відки треба розпочати облаву.

— В старій дубинї — говорив — в осьмім ревірі, сидять нинї вовки. Перенесли ся ґурмою з Забраньскої Буди і поділені на шайки держать в осадї не лиш бір, але й всї дохрестні села; треба їх переполошити по гущавинї....

— Коби ви, Марку, не помилили ся — сказав старушок. — До дубини буде звідси добрі дві милї; як ви їх там бачили, то вже їх там нема, скорше ті шайки дрімають в гущавинах коло Лебедових ставів.

— А що буде, як їх нинї захопило в старій дубинї? — спитав Зазуля.

— Ну, ну! Робіть як хочете, але все таки розміркуйте добре. Тай я був тілько лїта побережником, я в житю убив неодного вовка!

найбільше шкодять їм кусане і гризене твердих річий, нагла зміна теплоти (коли хтось зараз по горячій страві пе студену воду або студене, з леду, пиво, а відтак знов їсть зараз горячу страву); солодкі страви (але не сам цукор) уживані надмірно, а вже нічо так зубам не шкодить як нечистота. Длятого по кождім їдженю треба зуби полокати теплою водою а бодай раз на день чистити щіткою і пастою. Голосови шкодять нечистий воздух (порох, шкідлива пара) крик, сьпіване фальшивим голосом і перестуда, котра може стати ся причиною катару або запаленя. — 3) Кілько годин треба читати книжку — на то міри нема, бо хиба до кождого чоловіка і в ріжнім віці та в ріжній порі треба би робити окрему міру. Читати треба, кілько хто може або мусить. Що робити при читаню а що по перечитаню? При читаню хиба держати книжку в руці, коли она не лежить на столі, а по перечитаню книжку замкнути та піти на прохід коли можна. — 4) Спати треба після потреби і віку. Звичайно для зовсім здорового чоловіка вистане 7 до 8 годин; діти потребують довше спати 9, 10 а навіть і 16 годин. Суть люди, що сплять лиш 5 до 6 годин. Чоловік, що працює богато головою, що журить ся, потребує довше спати. Найліпше спати перед північчю і треба класти ся насамперед на лївий бік, а відтак коли чоловік зачинає вже дрімати, обернути ся на правий і спати на правім. — **Венедикт. П. і А. К:** Ми в предложеній нам справі не можемо видавати ніякого суду, бо не єсьмо судиєю, а на мирового судию мусіли би нас покликати хиба обі сторони і обі розповісти, як було. Але, що до самого поясненя, яке Ви дали в справі войсковій, то мусимо сказати, що по Вашій стороні була рация; рекламациї треба вносити перед асентерунком, а на увзгляднене рекламациї може мати лиш той надію, хто має одного сина, котрий удержує родичів. Инша річ чи начальник громади був в праві відмовити сьвідоцтва. Як би він відмовив лиш длятого, що хтось спізнив ся з рекламацнєю або що рекламуючий може не мати повного права до рекламациї, то було би не конче справедливо, а то длятого, що мимо спізненої рекламациї і мимо иньших обставин може хтось мати надію на узискане в надзвичайній дорозі увільненя. Міродайним для виданя сьвідоцтва єсть то, чи суть всї услівя до виданя сьвідоцтва чи ні, а не то, чи то сьвідоцтво що поможе або не поможе. Рацию міг мати лиш тогди, коли жадаючий сьвідоцтва зовсім єму не знаний і в тім мабуть буде ціле непорозуміне. Буває именно часто так, що хтось приналежний до якоїсь громади, мешкає в иншій; тота инша громада взглядно начальник, не хоче виставити сьвідоцтва, бо каже: „ти тут не приналежний“, а громада приналежности каже: „ти тут не мешкаєш і ми тебе не знаємо“. У кого повинна була сторона жадати сьвідоцтва, того тут не можемо розбирати, а так само не можемо видавати суду о тім, що хтось там у Вас говорив, або як він поступає. Се не наше діло, ми до того не маємо права.— **О. Г.:** Найліпше напишіть до книгарні L. W. Seidl und Sohn, Wien і зажадайте, щоби Вам прислано за послїплатою всї Aufnahmsbedingungen zur Aufnahme in Marine-Erziehungs- und Bilduns-Anstalten. То не буде богато коштувати — може 20 або 40 кр., а припустім хоч би й 1 зр., але за то довідаєте ся всего докладно. Тут можемо лиш сказати, що ученик з IV-ою кл. може вступити до академиї маринарки в Ріці (Fiume) за оплатою 800 зр. або за половину того; суть також місця вільні і стипендиї, але до тих мають право лиш сини офіцирів і урядників войскових і державних. Треба також знати язики: німецкий, француский і анґлїйский. На перший рік вимагає ся скінчений 14 рік житя а не переступлений 16. — **Волод. Душ:** Скоро сказано, що на писаря громадского треба кінчити курс для писарів у Львові, то річ очевидна, що годі приготовляти ся приватно а відтак робити іспит. — **Ярослав С. з Щ:** Жадаєте поясненя причин катару і поради на него а не кажете який то катар. Катарами називаємо взагалі всі запальні недуги болонок слизових, якими вкриті внутрішні площі нашого тіла, отже може бути катар носа, катар жолудка, кишок і т. п. Припускаємо, що Вам розходить ся о катар носа, длятого радимо так зробити: до горшка з кипячою водою всипати ложочку мілко потовченої камфори і пару з тої води втягати тогди до носа. — 2) Причина чираків може бути всїляка, а найчастїйше нечистота тіла. Треба часто купати ся в теплій воді і добре обмивати ціле тіло. Коли чирак зробить ся, треба єго держати тепло і робити теплі оклади з каші або печеної цибулї, булки розмоченої в молоці і т. п. щоби як найборше просїв ся; коли набере, можна також приколоти або прорізати, але гнійну материю треба добре витиснути і чирак що дня промивати два рази теплою водою, витискати материю і наконець змити карболевою водою, приложити десинфекцийну вату і завинути. — **Вас. Р. в Ч.:** Льос пе витягнений а промеса без вартости. Чи післати Вам єї звичайним листом? За пустий папір шкода платити 10 кр. більше. — **І. А. Ду . . . вич з під Станиславова:** „Днїстер“ дасть на 10 літ по 6 і пів прц. і поробить всякі можливі пільги. Не пускайте з рук інтересу. Дайте знати листом не карткою на мое імя, де то, імя властителя і кілько треба гроший. Чи то в тім самім селї, чи в сусїдстві? Поясніть слова: „можемо дати половину але аж тогди, як будемо певні, що можемо свій маєток спродати? Зараз відпишіть, а ми будемо старати ся допомочи Вам. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слїдуючі виданя: 1) Образкові виданя: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дїтий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дїтям ч. І. 40 кр. — Нашим дїтям ч. II. 40 кр. — 2) Виданя без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дїтий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глїбова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Ґордїєнко: Картагенцї і Римляни 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олїмпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

Такі розмови вели ся перед коршмою та в дорозі до лїса.

На даний знак роздали ся крики: „Га-гу, га-гу!.. Гуу! Гуу!“ Крик, свист, гук, страшний гамір наповнив ліси. Деякі, що ішли з облавою, плескали в долоні, инші свистали, а ще инші кричали, бючи дручками по деревах. Тимчасом стрільцї, розставлені півколесом, з оружием в руці, готовим до стрілу, ждали на наслїдки тої нагінки.

Зазуля пильнував порядку і ішов з тими, що полошили і наганяли зьвірину. Саме підійшов до старого дуба на полянцї і побачив на нім знаки огню; задержав ся і уважно приглядав ся. Оглянув дерево довкола, а мусїв щось важного побачити, бо прикликав до себе одного з селян, що ішли облавою, відтак виліз сам поміж конари дуба і жердкою почав сягати до середини дупла. Видко наткнув на якісь предмети з залїза, бо в пни дав ся чути глухий брязкіт. Та обставина побудила стрільця до енерґічнїйших глядань, зіскочив небавом з дерева, вирвав одному з наганячів топір із за пояса і почав кріпко підрубувати дерево. Від самої долини полетіли тріски, а в дубі зробив ся досить великий отвір. Зазуля сягнув рукою і витягнув з середини ріжне дрантє, якісь попсовані знаряди. Але як наполохав ся, коли через той отвір витягнув людску ногу, цїлком опалену і від морозу закостенїлу!

Тепер прикликано чим скорше ще двох з нагінки з сокирами, розширено значно отвір і добуто з дуба цїлого чоловіка, котрий так само як нога був обпалений огнем; добули також звідтам пса, рештки розірваної і потріскаңої рушницї, попсовані пістолєти, погнену шаблю, ріжні кусники бляхи та зелїза.... Зазуля відложив то всьо осторожно під старим дубом, а відтак разом з селянами, котрих тут прикликав, пустив ся живо за облавою.

Чути було гук стрілів в віддаленю, а стрілець говорив:

— А не казав я, що вовки мусять тут бути.... Ось тепер вистрілив посесор з Ґонзвів.

А коли знов гукнули два вистріли один по другім, Зазуля знов згадував:

— Я би заложив ся, що то вистрілив наш підлісний Трепишевский. О, єго рушниця добре бє!

І ще дав ся чути вистріл.

— То стрілив економ з Орлової Волї.

Добігаючи скоро стрілець і три селяни получили ся вкінци з прочими. Здавало ся, що той страшний гамір і крик хрипких голосів, що тревожить всї зьвірята, лишить ся вже па все в борі.

Нагле з грудий кільканайцятьох людий видер ся якийсь живійший крик:

— Го, го, вовк, вовк!

(Дальше буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на литературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера — (Телефона число 569).